

Επιθεωρώντας την τελευταία δεκαπενταετία (1999-2014) και συγκεκριμένα την χρονικότητα μιας νέας παγκόσμιας και πολυεπίπεδης κοινωνικής κίνησης διαπιστώνουμε μια πυκνότητα και ένα περιεχόμενο, που αφορά το πρόταγμα της κοινωνικής αυτονομίας. Από το Σιάτλ ως τη Θεσσαλονίκη, στη μικρή περίοδο του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης, ο πολιτικός λόγος των από κάτω αποκτά παγκόσμια απεύθυνση. Θα ακολουθήσουν οι εξεγέρσεις των αποκλεισμένων (Παρίσι – Λονδίνο), που έθεσαν ερωτήματα σε όλες τις πλευρές της πολιτικής σκέψης. Όμως, η εξέγερση που ζωντάνεψε στην Ελλάδα τον Δεκέμβρη του 2008 ανέδειξε νέες μορφές δημοσιότητας, διαρρηγνύοντας την καθεστωτική χρονικότητα σε όλα τα επίπεδα. Κλόνισε τα θεμέλια της εγκυρότητας του κράτους ενώ ανέδειξε τον δημόσιο χώρο ως ελεύθερο και κοινωνικό έτσι που να σηματοδοτήσει τις συγκρούσεις των επομένων ετών. Η Κερατέα, η Χαλκιδική, όπως και οι διεκδικήσεις αστικού εδάφους στην Αθήνα και σε δεκάδες μικρότερες πόλεις εμφανίστηκαν ως απότοκο των σχισμάτων που πυροδότησε η εξέγερση διευρύνοντας το πεδίο δράσης της ήδη υπάρχουσας κίνησης μιας τοπικής αυτονομίας.

Επίσης, το ότι δεν μπόρεσε καμία ταυτοτική πολιτική συσπείρωση να αποφύγει την συρρίκνωση μετά από αυτόν τον κοινωνικό σεισμό είναι η απόδειξη του τρίτου σημείου ρήξης που προκάλεσε, αυτού της κατάρρευσης των ταυτοτήτων. Τα μηνύματα αυτής της κοινωνικοιστορικής τομής ακολούθησαν μια παγκόσμια πορεία αλληλεπίδρασης. Μέσα σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα η Αραβική άνοιξη, το Occupy, το κίνημα των πλατειών, ψηλάφησαν την εξουσία πέρα από την ταύτισή της με το κράτος. Η άμεση δημοκρατία έρχεται στο προσκήνιο ως πρόταση των ίδιων των διεργασιών και όλων όσων διαδραματίζονται στις πλατείες, σε έναν δημόσιο χώρο και χρόνο που όχι μόνο δεν αντανακλά τις δομές εξουσίας του καθεστώτος αλλά σκηνοθετεί δομές αυτοκυβέρνησης.

Η απάντηση της κοινωνίας στην κρίση της ανάπτυξης και τη μοιραία οικονομική κρίση, που ακολουθεί, είναι μια απάντηση πολιτική, πράγμα που επιβεβαιώνει τις ρήξεις, που ο Δεκέμβρης του 2008 επέφερε. Ένα νέο πολιτικό κίνημα γεννιέται με παγκόσμιες αναφορές χωρίς κανένας ηγεμονικός λόγος να επικυριαρχεί παρά την εκλογική ή στρατιωτική επικράτηση των φονταμεταλισμών της Ανατολής, που συμβαίνει έξω φυσικά από τα πλαίσια της δημοκρατικής Αραβικής άνοιξης. Τα νέα νοήματα αυτής της κοινωνικής κίνησης βρίσκουν την έκφρασή τους σε διερευνητικά σχήματα που αφορούν την οργάνωση των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων. Στον αντίποδα της λεηλασίας των κοινωνιών των αναδυόμενων καπιταλιστικών χωρών της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής επανεμφανίζονται οι κοινοτικές μορφές ζωής ανακαλύπτοντας την Άμεση Δημοκρατία. Στον

παλαιό καπιταλιστικό κόσμο της Δύσης, νέες μορφές κοινωνικής δικτύωσης και τοπικής αυτονομίας δημιουργούνται είτε στον τομέα της παραγωγής και της κατανάλωσης, είτε στην επικοινωνία και τα πολιτισμικά αγαθά. Τα Κοινά [commons] έχουν πια το παγκόσμιο όνομα τους και δεν είναι παρά οι σπόροι που σκάνε σε όλα τα σημεία του γήινου ορίζοντα, συμπεριλαμβανομένου και του διαδικτυακού. Είναι οι σπόροι των νέων κοινοτικών μορφών ζωής, φορείς της εκ νέου εκδήλωσης του προτάγματος της κοινωνικής αυτονομίας.

Μέσα σε έναν άγριο παγκόσμιο καπιταλισμό οι άνθρωποι επαναδημιουργούν το δημόσιο χώρο και επανανακαλύπτουν τον δημόσιο χρόνο χαράσσοντας τους νέους δρόμους της ελευθερίας. Μέσα σε έναν άγριο παγκόσμιο καπιταλισμό το έθνος – κράτος έχοντας απεκδυθεί το μανδύα του εγγυητή των όρων της ζωής, παραδίδει απογυμνωμένο, τα σκήπτρα της πολιτειακής διαχείρισης στην οικονομία της αγοράς, θεμελιώνοντας όμως εκ νέου την ύπαρξη του μέσω της μετάλλαξης του σε ένα κράτος – διεκπεραιωτή της παγκόσμιας οικονομίας και ταυτόχρονα σε ένα κράτος ελέγχου της μετακίνησης των πληθυσμών, σε ένα κράτος ελέγχου και καταστολής των κοινωνικών αντιστάσεων και σε ένα αναβαθμισμένο ρόλο χωροφύλακα.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα 11 χρόνια δράσης της, έχοντας απεμπλακεί από κάθε λογής κλειστές και μονοσήμαντες πολιτικές πρακτικές, έχει διαγράψει μια πορεία, η οποία διαπλέκεται με κάθε κίνηση, που συνυφαίνεται στον κοινωνικό στίβο, αποδεσμευμένη από τη λογική μιας αχρονικής ιδεολογικής ενότητας. Ως αναπόσπαστο μέρος του ριζοσπαστικού κινήματος των τελευταίων ετών συμμετείχε ενεργά και συνεχίζει στις πρώτες γραμμές της κοινωνικής αναμέτρησης, ανιχνεύοντας με την κοινωνία το κοινωνικοιστορικό αίτημα της Άμεσης Δημοκρατίας. Δίχως να αναμένουμε την έλευση μιας ολιστικής κοινωνίας ζωγραφισμένη στον καμβά της ιστορίας σύμφωνα με τις επιδιώξεις μας, τοποθετούμε ως αιχμή στο σημερινό κοινωνικό μετασχηματισμό την απόσπαση της εξουσίας από την αγκαλιά του κράτους και την απόδοση της στις επιμέρους κοινωνικές αυτοθεσμίσεις, στοχαζόμενοι πάνω στην αλλαγή του κόσμου χωρίς να καταλάβουμε την κρατική εξουσία. Νέοι οριζόντιοι συνεργατισμοί και ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι υφαίνουν ριζικά νέους διευρυμένους τόπους ελεύθερης και κοινωνικής έκφρασης της συλλογικής δημιουργίας, χαρτογραφώντας τους επερχόμενους φορείς συμβίωσης στο δημόσιο χώρο. Επιθυμώντας να διεμβολίσουμε τις αντιφάσεις που παράγουν η αλλοτρίωση των μεταρρυθμιστικών τάσεων και η ματαιοπονία των ολικών επαναστάσεων ιχνηλατούμε στο σήμερα το πρόταγμα της Άμεσης δημοκρατίας μέσα από το ίδιο το πράττειν του προτάγματος αυτού καλλιεργώντας κάθε μέρα με την κοινωνία στο έδαφος της ιστορίας τους θεσμούς της ατομικής και κοινωνικής αυτονομίας.

Η επικείμενη αλλαγή εκλογικών συσχετισμών στην Ελλάδα αποτελεί προσπάθεια από το

πολιτικό σύστημα να εκφράσει τις ριζικές αλλαγές στην κοινωνία, που έχουν φέρει οι αλλεπάλληλοι κοινωνικοί αγώνες των προηγούμενων ετών, από τον Δεκέμβρη του 2008 και το κίνημα των πλατειών μέχρι τις μεγάλες κινητοποιήσεις του 2012, ως απάντηση στην ολομέτωπη επίθεση του συστήματος. Η αποστοίχισή μας από το εκλογικό παιχνίδι είναι και στις σημερινές συνθήκες επίκαιρη και αδιαπραγμάτευτη. Από την προεκλογική περίοδο άλλωστε διαφαίνεται ότι το πολιτικό διακύβευμα της σοσιαλδημοκρατίας είναι πολύ διαφορετικό από το δικό μας. Ωστόσο, μπροστά στην καθολική πολιτική ηγεμονία του ΣΥΡΙΖΑ και στην εκκωφαντική σιωπή των κινημάτων ελλοχεύουν δύο κίνδυνοι : αφενός ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης σε μια κυβερνητική ατζέντα και αφετέρου η εσωστρέφεια και η αποσύνδεση από την κοινωνία. Πυξίδα για τη διέξοδο από τέτοιους κινδύνους είναι η παραγωγή αυτόνομης πολιτικής ατζέντας από τα κινήματα και η συγκρότηση ενός αυτοδύναμου πόλου κοινωνικής αντιεξουσίας. Σε κάθε περίπτωση, σε αυτή τη συγκυρία οι επερχόμενες βουλευτικές εκλογές θα αποτελέσουν μια μόνο στιγμή στην συμπύκνωση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Αμέσως μετά ξεκινά μία πυκνή χρονική περίοδος, όπου οι νέες συνθέσεις θα γίνουν σε κλίμα μεγάλης κοινωνικής πόλωσης.

Η κοινωνική και αξιακή κρίση μαζί με την συνεπακόλουθη οικονομική της εκτύλιξη δηλώνει ρητά και διαρκώς, αρνούμενη να αποχωρήσει από το κατώφλι της ιστορίας, πως θα συνεχίσει να βαθαίνει στη δίνη της, συμπαρασύροντας μαζί της και τις όποιες ονειρώξεις εκπροσώπησης ή σύγκλισης των διαφορών κάτω από ένα νέο ηγεμονικό μπλοκ εξουσίας. Οι δημόσιες σφαίρες που ανέκυψαν από τις κινηματικές ροές των τελευταίων χρόνων ερωτοτροπώντας με τις νέες σημασίες της άμεσης και διευρυμένης συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων ,με τον πλουραλιστικό πολιτισμό της άμεσης δημοκρατίας και την ρητή αυτοθέσμιση των κοινών αγαθών κατέδειξαν απερίφραστα πως η κοινωνική αναμέτρηση διενεργείται στη βάση του κοινωνικού ιστού με το εύρος των ανοιχτών ζητημάτων να είναι πολλαπλό.

Σε αυτό το πλαίσιο τα διλήμματα μεταξύ μνημονίου-αντιμνημονίου ,κρατικής-ιδιωτικής διαχείρισης ή εναλλακτικών αναπτυξιακών διαδρομών που σημασιοδοτούνται από τις κυρίαρχες γλώσσες ως τα κύρια διακυβεύματα της σημερινής πολιτικής σύγκρουσης, αποτελούν ψευδεπίγραφες αναφορές με τις οποίες θα βρεθούν αντιμέτωποι αργά ή γρήγορα οι αριστεροί σχεδιασμοί. Η παντοδυναμία της οικονομίας σε κάθε πλέγμα της δημόσιας ζωής υποβάθμισε το ρόλο του κράτους σε υλοποιητή των οικονομικών επιταγών και συνεπέφερε την αποστοίχιση του κόσμου από τις κομματικές και συνδικαλιστικές συντεταγμένες ως φορείς ενσωμάτωσης της κρατικής οντότητας. Το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται λογικά την συντριβή της ανάθεσης και την αυτενεργή πολιτική παρέμβαση αλλά δημιουργεί κενούς διεκδικούμενους τόπους όπου νέες ατομικότητες θεσμίζουν καινοτόμες και

αμεσοδημοκρατικές αυτόνομες κοινότητες τη στιγμή που το κράτος διαλύει το κοινωνικό συμβόλαιο και διαιωνίζει τον διαχωρισμό του με την κοινωνία . Η διερώτηση που ανακύπτει εντοπίζεται στη συγκρότηση αιτημάτων, εκπορευόμενων από την κοινωνία, που αναζητούν τρόπους εφαρμογής μέσα από την κοινωνία. Οι κοινωνικές διεργασίες των τελευταίων ετών και η μετουσίωσή τους σε νέες μορφές ζωής ανέδειξαν πολλαπλές προτάσεις μιας νέας κοινωνικής θέσμισης και ενός ριζικού επαναπροσδιορισμού όλων των ορισμών που συνθέτουν τη ζωή.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση, στην Πανελλαδική Συνάντηση που διεξήγαγε στις 16 – 18 Γενάρη στην Αθήνα, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «Nosotros», επιχειρώντας να αποστάξει τα θεμελιώδη νοήματα που αναδύθηκαν στους δημόσιους χώρους της σύγχρονης πυκνής ιστορικής διαδρομής, προτάσσει τους εξής άξονες κοινωνικών αγώνων

· **ΑΠΟΑΝΑΠΤΥΞΗ – Να σταματήσουν οι εκτροπές του Αωού και του Αχελώου, να σταματήσει η εξόρυξη χρυσού στα ορυχεία της Χαλκιδικής** : Το φαντασιακό της ανάπτυξης, άρρηκτα συνδεδεμένο με το νεωτερικό δυτικό πολιτισμό, στοίχειωσε ολικά τα κοινωνικοιστορικά συμφραζόμενα της εποχής που διανύουμε καθώς και τον νεώτερο ανθρώπινο ψυχισμό επιζητώντας την διαρκή ανάπτυξη της παραγωγής και της κατανάλωσης ως αναγκαία συνθήκη για την επίτευξη της ευτυχίας. Η γραμμική αυτή λογική της προόδου, η θεοποίηση της ορθολογικής κυριαρχίας και η ουδετεροποίηση της τεχνικής οδήγησε στην κατασπατάληση των φυσικών πόρων, τη κατάρρευση του πλανητικού οικοσυστήματος, τη διάλυση των κοινωνικών δεσμών και των τοπικών παραδόσεων και έφερε την ανάπτυξη στα όρια της. Η ριζική κριτική στις παραπάνω σημασίες και η ανάδυση νέων νοημάτων φέρνει σήμερα στο προσκήνιο την δυνατότητα μιας νέα ριζικής κοινωνικής θέσμισης και νέων ανθροπολογικών τύπων προτάσσοντας την άμεση εξουσία των ανθρώπων πάνω σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής και οργάνωσης στη βάση του αυτοπεριορισμού και της απομεγέθυνσης

· ΚΟΙΝΑ – Ελεύθερη δημόσια και κοινωνική διαχείριση των απορριμμάτων, του νερού, της ενέργειας, κατάργηση της λογικής της πατέντας και της διανοητικής ιδιοκτησίας : Οι κάθε λογής υλικοί, φυσικοί, κοινωνικοί και διανοητικοί πόροι, που συνθέτουν τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, δεν καθίστανται Κοινά παρά μόνο μέσα από την επινόηση ενός ελεύθερου κοινωνικού και δημόσιου χώρου και χρόνου για τον σχεδιασμό, την οργάνωση και την κατασκευή θεσμίσεων, που καθιστούν δυνατή την ίση πρόσβαση, το μοίρασμα και τη συμμετοχή στην παραγωγή του κοινού πλούτου. Μέσα από τον αγώνα για την ανάδειξη των αγαθών ως κοινών μπορούμε να ξεπεράσουμε την θολή και ψευδή διχοτόμηση μεταξύ κρατικού και ιδιωτικού καθώς η οικειοποίηση των πόρων για τη συγκρότηση Κοινών περνά

μέσα από την απόσπασή τους από πρότερα δικαιώματα ιδιωτικής ή κρατικής ιδιοκτησίας και, κυρίως μέσα από τη διακήρυξη του κοινόχρηστου, αναπαλλοτρίωτου και μη εμπορευματικού χαρακτήρα τους.

· **ΕΡΓΑΣΙΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΑΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ:** Ο περιορισμός της οικονομίας σε όλες τις σφαίρες της κοινής ζωής και η δημιουργία ελεύθερων κοινωνικών και δημόσιων αγορών όπου θα παράγεται αποκεντρωμένα πολιτισμός, παιδεία, επικοινωνία και οικονομία και θα κατασκευάζει πολυδαίδαλα δίκτυα προβάλλουν ως το επίδικο για την απελευθέρωση της εργασίας από το σημερινό της περιεχόμενο.

· **ΙΣΟΤΗΤΑ-Πλήρη και ίσα δικαιώματα σε μετανάστες, κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών ,καμία διάκριση με βάση τον σεξουαλικό προσανατολισμό:** Η διαρκής μετατόπιση των κοινωνικών συνόρων προσλαμβάνεται υπό το πρίσμα του έθνους κράτους ,ως τη μόνη φυσική μονάδα ανάλυσης του συλλογικού, ορίζοντας το μετανάστη ως παράνομο καθώς δεν υπάρχει κανένας νόμος που να τον αναγνωρίζει και να τον προστατεύει. Τα δυτικά κράτη απαντούν στην ύπαρξη πολλών συνόρων στο εσωτερικό των κοινωνιών με πολεμικές κραυγές εδραιώνοντας έναν νόμιμο εμφύλιο πόλεμο ο οποίος επιτρέπει την φυσική εξόντωση όσων δεν μπορούν να ενταχθούν στο σύστημα. Η μετανάστευση εγκληματοποείται. Η κατάσταση εξαίρεσης στα στρατόπεδα συγκέντρωσης θέτει τη ζωή υπό διαπραγμάτευση καθιστώντας την φονεύσιμη.

· **ΠΛΑΝΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ-Κατάργηση φυλακών τύπου Γ-αντιτρομοκρατικών νόμων-σωφρονιστικού κώδικα-μονάδων καταστολής, αφοπλισμός της αστυνομίας:** Ο έγκλειστος στη φυλακή βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση να εκφραστεί και να διεκδικήσει και περιορίζεται σε μια άβουλη αποθηκευμένη μονάδα φοβισμένου και απομονωμένου ατόμου. Η εντεινόμενη ενσωμάτωση στο ελληνικό δίκαιο του Ποινικού Δικαίου του Εχθρού εξαιρώντας συγκεκριμένες κατηγορίες κοινωνικών υποκειμένων από πλήρεις νομικές εγγυήσεις και δικαιώματα εμπεδώνεται σήμερα με το νομοσχέδιο για τις φυλακές τύπου Γ και των ολοκληρωτικών μέτρων που αυτό συνεπιφέρει.

· **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ :** . Γνωρίζοντας την ιστορική εμπειρία του κινήματος δεν επαναλάβαμε ούτε οργανωτικά ούτε πολιτικά μοντέλα για το λόγο ότι είχαν ηττηθεί οριστικά και είχαν αποδράσει από τον αισθητό κόσμο της επανάστασης και της κοινωνίας. Δεν υιοθέτησαμε το οργανωτικό μοντέλο της «οργάνωσης των επαναστατών» του κόμματος η της ομοσπονδίας αλλά της ανοικτής κίνησης συνεχούς αναδιάταξης του επαναστατικού προτάγματος στη ροη του κοινωνικού κινήματος και των σημασιών του. Γνωρίζοντας ότι

καμιά ΑΚ δεν θα κάνει την επανάσταση, φιλοδοξούμε να είμαστε στο ρυθμό της ανοίγοντας αντιεξουσιαστικά ρήγματα πράγμα το οποίο επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά τον Δεκέμβριο του 2008. Η απόδραση από τον καπιταλισμό σε όλη την Ευρώπη παίρνει σάρκα και οστά μέσα από γενικευμένα αντικαπιταλιστικά πειράματα. Αλλά και οργανωτικά όλες οι εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο και στην Ευρώπη προσλαμβάνουν χαρακτηριστικα κοινωνικής πλειοψηφίας και αυτοοργανωμένης θέσμισης. Όλα αυτά μας επιτρέπουν τη ενίσχυση του ανοικτού, την στήριξη και ανάδυση του συλλογικού και κοινωνικού ως προέκταση του αυτεξούσιου δίνοντας νόημα στη σχετικότητα και αφήνοντας τις βεβαιότητες στα μαυσωλεία.

ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΟΥΤΕ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

Ελεύθερος Κοινωνικός Δημόσιος Χώρος –

Ελεύθερος Κοινωνικός Δημόσιος Χρόνος